

III

Настав останній рік академічного курсу. Воздвиженський почав дуже часто записуватися в Лавру, в печери, щоб показати ректорові свою віру. Він ставав на молитвах осторонь, од других окроми, й інспектор бачив, що він не пропускав ніколи молитов. На молитвах він все хрестивсь, кланявся дуже низько, бив поклони й так лицемірно підіймав очі до неба, що інспектор навіть подумав, чи не пострижеться часом він у ченці. Він ходив до церкви на ранню службу навіть в будень і прикладавсь до чудовної ікони Братської богородиці, де ректор читав акафіст. В той час він уже став зовсім іншим чоловіком, не молився Богу вночі. Перед професорами гнув спину, низенько кланявсь ченцям, бо знав, що вони те дуже люблять, та все терся коло тих професорів, котрі мали багацько дочок. Репутація його йшла все вгору та вгору.

[Студенти видержали вже екзамен у професорів. Настав день останнього екзамену для старшого курсу, в котрому були Воздвиженський і Дашкович. Той екзамен робив сам митрополит, повіряючи екзамен по всіх науках разом. Приїзд митрополита оповістили в десятій годині. Всі студенти, одягнувшись в свою вже професорську форму, зібралися у великій залі в старому корпусі. Зала та велика — на два етажі, з двома рядами вікон, з хорами. Вона вся розмальована в класичнім стилі. Великі стіни обвішані портретами всіх вчених старої Київської академії і портретами нових руських імператорів. Проти самого митрополичого крісла висів великий, на цілий зріст, портрет Петра Могили, чорнявого, з гарним грецьким класичним лицем, хоч і трохи аскетичним, в архієрейській мантиї і з жезлом. З інших золотих важких рам у два ряди виглядали лиця і в клобуках, і в митрах, і простоволосі. Там виглядало негарне широке лице Кониського, з веселим усміхом і здоровою бородавкою на носі. Там дивилося на залу повне, гарне, з червоними ситими губами лице Феофана Прокоповича, котрий неначе тільки що випив і всмак закусив; з другого боку дивився св. Димитрій Туптало, митрополит Ростовський, намальований святим, протоєрей Леванда з тонким орлиним носом, Гізель, Смотрицький, всякі київські митрополити. Тільки нігде там не було видно портрета ні одного українського гетьмана! Навіть Богдана Хмельницького і благодотворителів монастиря і академії Конашевича-Сагайдачного і Мазепи.

В десятій годині ректор і всі професори в орденах вийшли до Братської дзвіниці, стали на східцях під гарячим літнім сонцем і ждали митрополита. Вже минула година, а митрополита не було. У декого з професорів заболіли ноги, а найбільш у старих. Сонце шкварило, як огонь. А митрополита не було. Коли аж через годину з Олександрівської вулиці вилетіла митрополича карета, запряжена чотирма сірими жеребцями, блискучими і гладкими, як печі. Професори стріли митрополита, цілуючи його в руку. Два архімандрити взяли його попід руки і повели до конгрегаційної зали. Митрополит був здоровий, кремезний дід з червоним лицем, але, йдучи на сходах, він удавав такого в'ялого, такого старого, такого аскета безсильного, що, здається, його архімандрити не вели, а мусили нести.

Митрополит вступив у залу. Студенти і хор півчих проспівали «Царю небесний». Митрополит поблагословив членів конференції і студентів і потім сів на першому місці.

Вся конференція з кількох десятків духовних і світських осіб довгенько постояла, поки митрополит кивнув їм рукою сісти. Архімандрити і протоереї сіли кожний по чину, неначе хто їм порозписував місця, а світські професори, хоч далеко розумніші од них, тулилися позаду, як школярі. Секретар висипав на стіл білетів, і митрополит почав викликати до стола студентів. Він так тихо промовляв ймення, так розтягував слова, неначе зовсім навіки спостився. Ректор мусив голосно промовляти ті ймення, обертаючись до студентів.

Студенти почали виходити, брати білети і говорити, що кому припадало. Всі ченці, й професори, й митрополит, здається, слухали, понагинавши голови. І на стінах давня академія дивилась на все те своїми тіннями, поважними і сумними. Але мало-помалу митрополитові все те спротивило: він позіхнув і почав жартувати, перериваючи одвіти студентів і балакаючи про сторонні речі. Голос його був тоді зовсім не слабкий, не аскетичний: він реготався зовсім по-людській.

— Ану, виходьте екзаменуватися, мої земляки! Гей, туляки! Виходьте! — викликав митрополит вже не по спискові.

На середину зали вийшло чоловік п'ять студентів і між ними, як колос родоський, Воздвиженський.

— О! — промовив митрополит до Воздвиженського, — одвічай ти поперед усіх.

Воздвиженський взяв білет, йому вийшов Гегель. Він почав розказувати його систему, дуже темну, і почав збиватись.

— Годі, годі! — промовив митрополит. — А розкажи, як учив Гегель про Христа і християнство?

Воздвиженський почав розказувати, що Гегель мав філософію за найвищий ступінь абсолютної ідеї, що релігію він ставив нижче, а Христа мав за чоловіка, котрий перший на світі зрозумів собі тосамість Бога з чоловіком, і почав знов збиватись.

— Ну, чого ж ти плутаєшся? — сміявся митрополит. — Адже ж Гегель був еретик?

— Єретик, ваше високопреосвященство, — потакав Воздвиженський.

— Значить, він був дурень!

— Був дурень, ваше високопреосвященство.

— От і добре! За це одно я тобі запишу найбільший бал. — І митрополит насправді записав йому найбільший бал.

— А молитву Христову знаєш? — питав далі митрополит.

— Знаю.

— От це найвища філософія! А ваші німці — Гегелі, Канти, Шеллінги — все то єретики, все то легкодуми! — промовив митрополит, обертаючись до професора філософії.

— Гегель був останній філософ ідеального прямування, — знов почав одвічати Воздвиженський.

— Останній, — перервав його митрополит, — ну, слава тобі господи, що останній, і коли б їх уже більше й не було. І чи вмер уже?

— Вмер...

— Вічний покой його душі, коли вона того заслужить, — промовив митрополит, засміявшись, і за ним засміялася вся конференція, а за нею і всі студенти.

І Кониський, моргаючи своєю бородавкою на носі з золотих рам, здається, сміявся своїм польським лицем з тієї конференції. І Феофан Прокопович, з своїм матеріальним лицем і ситими губами, неначе сміявся разом з конференцією і студентами. А Петро Могила грізно і гнівно дивився на ту сцену, роблячи своїм аскетичним лицем великий контраст з академічною конференцією. Його лице неначе зажурилося.

В той час ректор нагнувся до митрополита і почав йому шептати. То він хвалив Воздвиженського за його побожність і розказував, що він дав обіцянку йти пішки на богомілля в Почаївську Лавру. Лице митрополита просіяло. Він дуже ласкаво поглянув на свого земляка.

— Буде з тебе! Добре! Дуже добре! — промовив митрополит. — Ану, хто там іще. Прославляйся по-єврейській.

Студент узяв єврейську книжку і розгорнув хто його зна і навіщо. Він зовсім не вмів читати по-єврейській і держав книжку догори ногами.

— Ану, прочитай і переложи!

Студент мовчав. Професор єврейського язика приступив до його, заглянув у книжку і засміявся.

— Він, ваше високопреосвященство, держить книжку догори. Певно, так трудно читати.

— А переверніть йому книжку! Може, він і прочитає. Книжку перевернули, одначе він все-таки не прочитав. За його прочитав сяк-так його товариш.

— Що ж з тебе такий поганий гебраїст? А попробуй по-грецьки!-говорив митрополит. — А дайте і мені книжку!

Професор грецького язика подав митрополитові грецьку книжку. Ректор і собі взяв грецьку книжку і хотів слідити за читанням. Але довго придивлявся і не міг розібрати і слова. Коли зирне він на листа, аж він держить книжку догори ногами. Йому соромно було перевернути, і він так і держав її до кінця, ніби слідячи за словами, та все затуляв книжку широкою рясом. Краска виступила на його щоках, а піт на лобі.

— Буде з тебе по-грецьки! Бери ще білет по другій науці!

Студент вийняв білет по церковній археології і почав розказувати про старинні будівництва в Азії й в Європі, назвав їх кельтськими і циклопськими, і собі на біду прикинувши ще кілька научних німецьких заграничних термінів.

— І яких ви кельтів познаходили в древності, коли найстаріший народ на світі — євреї! Нащо вам брати ці вигадки німецькі! Нащо вам ті заграничні терміни!

Студент мовчав, і професори мовчали. Митрополит грізно окинув оком молодих професорів, ніби лібералів, і надувся. Він побачив, що старий класичний дух академії вже почав падати, що туди входить європейський. Одначе потім розбалакався, розвеселився і викликав першого студента. То був Дашкович. Він дуже добре і розумно розказував свій білет, і митрополит розхвалив і академію, і професорів, і студентів.

Вже довгий літній день наближався до вечора, а митрополит ще держав на

екзамені, бо поснідав пізно і добре, а всі вмирили з голоду. Всі потюмилися, були бліді, а екзамен все тягся та тягся. Вже на вечірнім опрузі знялися всі з місця. Студенти і півчі проспівали молитву, і митрополита знов ледве поволокли попід руки до ректора, де був готовий обід. Велика академічна зала спорожнилася. Тільки на стінах з золотих рам виглядала вся стара Київська академія на спорожнені крісла, на стіл, де валялись на столі і під столом пом'яті білетики. Дуже сумно і грізно поглядав Петро Могила, закладач академії. Його тінь, прикована до полотна, ніби думала: «І що то за люди прийшли й вийшли з моєї академії? І на яким язиці все те говорило, екзаменувалося, жартувало і виявляло научну темноту? Чи то орда налетіла, чи то Литва набігла і запанувала моїм ділом, моїм твором?» І чорні очі Могили ще грізніше, ще смутніше поглядали на простору залу, куди вже вибігли миші і шелестіли між пом'ятими папірцями. Широко одслонені очі св. Дмитрія ніби дивувалися, чи не грали всі ті люди якоїсь чудної містерії чи комедії? Всі тіні значних учених давньої академії, всіх писателів, всіх оборонців українського народу, його віри і народності цілими рядами смутно недоумівали, що то за люди тут говорили, жартували, держали книжки догори ногами — ніби й справді діло робили!

У ректора був розкішний обід для митрополита і конференції, куди пішла не одна копійка з студентських сум. Вино лилося річкою. В одчинені вікна вже запахло вечором, засяли зірки на небі, а за столом все пили, їли та ще пили. Вже пізно встав митрополит з-за стола, і всі заспівали йому: іс полла еті, деспота¹! При світі ясных зірок виїхали гості з Братства. Пізній захід блищав на стінах церкви, на золотих верхах. Тополі й липи стояли тихо і мліли в благодатному теплі, не ворущачи ані листочком. І Братство, і корпус академії, і з його вікон грізні сумні очі давніх українських учених дивилися на той чудний поїзд і чудували, що там, де вони колись були свідками боротьби за віру й Україну, там тепер хтось чужий справляє сатурналії, справляє комедії на науку і просвіту. Тільки небо та земля були такі чудові, як і за давніх часів; так само сяли зорі на небі і в повітрі віяло теплом і пахло квітками й тополями... Тільки гори київські стояли так само, як і в той давній козацький час; так само заглядали в широкий Дніпро, як за давніх минулих часів... Другого дня пішла чутка між студентами, що Воздвиженського за його благочестіє дуже повисили в списках і мали навіть замір зоставити при академії бакалавром.]

Тим часом ректор справді поймав віри Воздвиженському і, закликавши до себе, почав намовлять його постригтись в ченці.

— Не можу, — одмагався Воздвиженський, — бо маю вже наречену. Вона дочка одного київського протоєрея.

Воздвиженський дурив ректора. Він, правда, був знайомий з дочками того протоєрея, але жениться там не думав, бо протоєрей був небагатий. Зате ж він був земляк і товариш ректорів по школах.

— Ви зробили вибір непоганий, хоч і не хочете своєю власною особою піддержувати руської церкви в сані ченця.

1. На многи літа, владико! (грецьк.)

— Я наслідуюсь просить, щоб мене залишили в Києві, — просив Воздвиженський.

— Добре! — промовив ректор роздумуючи. Воздвиженський вийшов од ректора зовсім спокійний.

Йому треба було тільки трохи пограть комедію, частіше ходити до ректорського товариша і вдавати з себе жениха його старшої дочки. Всі заговорили, що він на її жениться. І він і справді посватався й заручивсь там. Сухобрус дуже стривожився, почувши про сватання Воздвиженського, а Марта трохи не зомліла. Швидко Воздвиженський довідався, що його не тільки залишили в Києві, але навіть професором в академії, разом з Дашковичем та ще з одним студентом. Як тільки його зовсім затвердили на тім місці, він і покинув увиватися коло дочки протоєрея.

А тим часом про сватання Воздвиженського на протоєреївні вже усі говорили. Протоєрей запросив вже до себе родичів на весілля з Калужької губернії. Сама наречена, його дочка, вже налагодила все до вінця. Протоєрей закупив багацько вина й усяких найдків, пошив дочці виправу. Коли рознеслась чутка, що Воздвиженський вже заручився, що він вже давно має собі молоду. І протоєрей, його дочка, і ректор, і все начальство тільки пороззявляли роти з того дива, почувши про заручини Воздвиженського з Сухобрусівною!

Воздвиженський, побачивши, що вже сталось, як йому бажалось, що дорога в житті посталася перед ним так, як його думка того хотіла, просто покинув протоєреївну і, не сказавши й слова Дашковичеві, побіг раз раненько до Сухобруса.

Сухобрус пив чай з своїми дочками й тільки що збирався йти до магазину. Несподіваний прихід Воздвиженського дуже вдивив батька й дочок: вони вже чули про його сватання.

— Добридень вам, Сидоре Петровичу! — промовив Воздвиженський і кинувся обніматися й цілувати старого.

— Доброго здоров'я вам, Степане Івановичу! — обізвався знехотя Сухобрус, ледве відповідаючи на його цілування.

Воздвиженський подав руку паннам. Марта й Степанида сиділи мовчки, ледве привітались до його. Марта дивилась у свій чай; її чорні брови дуже насупились над стаканом, стали навислими, як чорні хмари. Степанида ледве осміхалась і копилила свої тонкі губи.

— Давно я був у вас в гостях! — промовив Воздвиженський.

— Давно! — знехотя промовив Сухобрус і замовк, прийнявши академічну позу і дивлячись на швидко пару, що вискакувала з-під покришки самовара.

Марта колотила ложечкою чай, у котрому вже давно не було й грудочки сахару і котрий був холодний, як вода.

— Ваш чай, Марто Сидорівно, зовсім прохолоне, — зачіпав її панич.

— Нічого — те! Я люблю холодний чай, тільки не люблю холодних людей.

Такий прямий і різкий одвіт дуже вдивив і засмутив Воздвиженського. Він бачив її завжди тиху, спокійну, добру і вгадував, що причиною того була обида. А Марта усе колотила чай і ледве мочила ложечкою губи. Її великі очі були повні сліз. Вона була

сердита і ледве здержувала себе. Не стільки гірка кривда, як злість налила її очі сльозами.

— В мене було такого діла! Так багато діла! Я оце скінчив вдатно екзамени, мене залишили бакалавром при академії. Вибачайте мені, що я так нечасто навідувався до вас! — просив Воздвиженський, і в його голосі й справді почулась м'якість і жалібність.

— До нас то й не було часу, а як до кого іншого, то й час знайшовсь, — промовив Сухобрус, дивлячись у вікно проз Воздвиженського голову.

— От як Дашкович, то й діло робив, і нас не забував, — промовила Степанида.

Воздвиженський бачив, що хазяїн і дочки такі холодні, неначе їх хто пообкладав кригою. Одначе йому не стало совісно анітрошки! Його великі сірі очі так само дивились сміливо. Він просто міркував, як купець у крамниці перед покупцями, з котрого боку пристать і як почати річ, так почать, щоб усе загарбать в свої руки з прибилю, щоб нічого не втратити.

А Марта все сиділа непорушне та колотила холодний чай. Здавалось, що вона думала його колотити, доки Воздвиженський не вийде з хати або поки не переговорить про заручини, її лице було бліде, брови й губи, трохи втягнуті, виявляли велику енергію. Вона не змогла, не зуміла здержати злості, і сльози закапали з очей.

«Треба починати діло або втікати!» — шепотіла Воздвиженському думка. Він хотів уже говорити, тільки якось не знаходив слів. Він побачив сльози на Мартиних щоках і тільки подумав: «Яка вона добра! Яке в неї м'яке серце! Вона буде доброю жінкою! — треба приступати!»

І він приступив. Просто й ясно, голосно на всю хату, він оповістив, що його справа в академії скінчена, що йому час приступати до сватання, і він нікого більше не вибирав, ні про кого більше і не думав, окрім Марти Сидорівни.

— Тепер за вами черга, Марто Сидорівно! — промовив Воздвиженський.

Марта розридалась. В неї набралось сліз повнісінькі очі; вона була рада, що трапився випадок вилити їх, і більше не держала їх.

— Дайте мені хвилинку подумати, піти в садок! — промовила вона й вийшла в садок. За нею вийшла сестра. Воздвиженський залишився з Сухобрусом. Задля його випадку найкращий час поговорити з батьком за придане, і він почав говорити без всякої церемонії.

— Як же ви, Сидоре Петровичу, розпорядитесь з своїми домами, з садком, з ґрунтом? — почав будучий зять.

— А так! В мене дві дочки, як ви знаєте. Більше роду й не маю. Марті дам новий дім, що стоїть на вулицю, а Степанида тим часом житиме зо мною у цім флігелі! А по моїй смерті Степаниді залишу флігель...

— Чи ми ж помириємось?

— Треба миритись... Тільки ви знаєте, що я своїх дітей не зобіжу. Що маю, те усе їх. Для меншого зятя я купив через улицю ґрунт і на тім ґрунті збудую новий дім, а флігель запишу пополовині на двох. Схотять, продадуть чи поділяться, — про мене.

— Розумні ваші слова, Сидоре Петровичу, гарно й слухать, — промовив

Воздвиженський, очевидячки радий тому. — Чи не можна, Сидоре Петровичу, всі ваші слова записати на папері? Ваші слова — золото! Шкода буде, як вони так і полинуть в повітрі...

Сухобрусові очевидячки не сподобалась така річ.

— Коли ви мені, старому батькові, не ймете віри, то я й запишу на папері. Не заберу ж я всього на той світ. — І тут же Сухобрус записав на старшу дочку новий дім, а решту — так, як він казав. Воздвиженський сховав той папір у кишеню й прожогом покатав у садок. Марта дала йому своє слово, як того ждав Воздвиженський, як знав про те і старий батько. Всі вернулись до хати. Всі неначе переродились, були веселі, жартували. Марта була рум'яна, все спускала очі у землю, як жених брав її за руку, й ніби крадькома тільки насмілювалась глянути на його. Одна Степанида була невесела тим, що Дашкович не просив і досі її руки, а може, й тим, що не її сватав Воздвиженський.

— А ми чули, що ви посватались у протоєреївни? — спитав Сухобрус.

— А де там! Хто його там думав свататися. Так тільки туманив людей.

— Навіщо? Недобре! Йй-богу, недобре! — тихо промовляв Сухобрус, просячи всіх за стіл і сідаючи обідать.

Після обіду, веселий і щасливий, як купець, що дуже добре вторгував того дня, Воздвиженський прибіг на квартиру до Дашковича.

— Чи ти чув новину? — гукнув Воздвиженський.

— Яку новину?

— Що я посватав твою Степаниду!

— А ти ж женишся на протоєреївні?

— На якій протоєреївні? Схаменися ти! Я сьогодні посватав твою Степаниду Сидорівну — Сухобрусову дочку! От що!

— Неправда твоя!

— Бреши сам, коли не ймеш віри. Вже й моє весілля швидко буде, і той новий дім, що на вулицю, буде мій. От подивись!

І Воздвиженський показав йому папір з підписом Сухобруса. Там Дашкович побачив ймення Марти, і в його одлягло од серця.

— А що, налякав тебе, га? — промовив Воздвиженський. — Йди ж мерщій, заручайся, коли хочеш, а то й справді втратиш свою пальму. Так і вхопить якийсь купчик! Ходім-таки сьогодні ввечері, то й весілля будемо справлять разом.

Дашковичеві все те здавалось сном. Так все те було несподівано, негадано. Він ждав сватання у протоєрея. Воздвиженський своїми устами просив його навіть за шафера, а тепер скоїлось зовсім інше діло.

— Одже ж ти й справді капосний! То було перше слово Дашковичеве, як він опам'ятався.

— Та чого ти стоїш, роззявивши рота! Вбирайся та ходім на твої заручини, бо втратиш дівчину. Що б мені завгоріло й справді сьогодні посватать твою Степаниду?

— Ой капосний же ти, нехай тобі всячина! — шепотів Дашкович, хапаючись убиратися. В його була думка, щоб хто й справді не одбив у його дівчини.

Того ж таки вечора обидва вони пішли до Сухобруса. Тепер тільки Дашкович пересвідчивсь у тім, що Воздвиженський засватався: його вітали як зятя. Недовго думаючи, Дашкович пішов з Степанидою в садок на прогуляння й переговорив з нею. Він вернувся з садка женихом.

Сухобрус не знав краю своєму щастю. Світлиця його освітілась свічками й лампадками. В кухні палало велике полум'я: там готували вечерю. Самовари не згасали. Стіл був заставлений наїдками й напитками. Сухобрус надів новий синій сіртук і найрябішу шовкову жилетку. Його очі блищали од вина і щастя. Він обнімав та цілував дочок і зятів.

— Ой ви, мої дочки, як голубочки! Грали ви й співали «Сизого голубочка», доки не принадили до себе пару голубів, та й яких голубів! Ой ви, зяті мої, уми-розуми! Чи я ж думав та гадав мати зятів таких розумних, ще й професорів? Зате ж я вас обзолочу, обсиплю золотом та сріблом. Дам вам обом по дому, по саду. А з магазинами... як самі знаєте. Певно, ви будете писать книжки, а не образи малювать, як батько ваш колись малював. Ой ви, мої уми-розуми!

І старий батько не міг натішитися своїми вченими зятями: все обнімав та цілував їх.

— Та годі вже цілуваться! — промовив Воздвиженський. — Давайте ще будемо пити!

— Давай, зятю, й пий! І пити — вмерти, і не пити — вмерти. Лучче ж пити і вмерти! Ну, дочки! Випийте до мене, а я до вас.

Марта й Степанида мусили забрать у руки чарки з вином і випили до самого денця.

— Я думав, що ви вже мене покинули! А ви таки будете мої. Недурно ж мені цієї ночі снівся чудовий сон! Снилось мені, ніби я стою в себе серед двора. Надворі ні день, ні ніч, але якось ясно й світло, ніби сонячний день злився з місячною ніччю. Коли це як зашумить повітря, як заgrimить грім! Дивлюсь я, на небі й хмар нема. А з Лаври, з Михайлівського, з Братства летять янголи, та все по парі та по парі; такі рядки, що й полічить трудно, та все знімаються з бань та з золотих хрестів! Оглядаюсь я, а всі три рядки летять просто у мій двір. Кожний янгол держав по зеленій гілці всякого садового дерева. І котрий оце прилетить, то і застромить гілку в моєму дворі. І ті гілки перед моїми очима росли, розпускали на всі боки зелене гілля; дерево підіймалося вгору та вгору, цвіло перед моїми очима. Я чув пахощі цвіту. На дереві спіли овощі, вкривали рясно дерево, аж гілля гнулося додолу, й обсипались перед моїми очима. Дивлюсь я, аж янголи засадили вже весь мій двір, потім засадили садками ще й вулиці коло мого двора! Все так і зазеленіло перед моїми очима. Я набрав повну хустку пахучих яблук і груш та й думаю: «Понесу же я своїм дочкам». Та й на тім і прокинувся!

— Чи не читали ви того вечора «Патерика Печорського» або «Житій святих»? — спитав Дашкович.

— Е, уми-розуми! То не од «Патерика»! То од Бога і святих печорських!

— Чом же ви, тату, не попоштували нас тими райськими яблуками? — питали дочки. — Ми були б і гостям zostавили на сьогодні.

— Якби пак сподобив Господь, то чом би й не попоштувать. Та ми, грішні люди, не уподобні Богу, — промовив Сухобрус напутюючим тоном.

Тим часом надійшло два купці, близькі сусіди. Перед образами засвітили лампадку й свічі. Дві пари молодих стали на килим і побили поклони. Батько й гості поздоровляли їх з заручинами.

Після заручин була багата вечеря. Після вечері обидві молоді грали на гітарах і співали. До їх пристали й паничі. До пізньої ночі було в Сухобрусових горницях весело, до пізньої ночі грали й співали.

Незабаром Сухобрус встиг обробити верхній етаж нового дому. Вже був призначений день двох весілляв разом. Воздвиженський і Дашкович вінчались разом в Гліба-Бориса. Серед церкви поставили високі підмостки, огорожені штахетами і застлані килимами. Марта й Степанида були убрані в білі прозорі сукні і в білі гірлянди. Високі, чорняві, рум'яні, з розкішними чорними кісьми, вони були дуже показні й оригінальні своєю красою. Біле убрання було їм дуже до лиця. Ніколи до їх не приставало прізвище східних пальм, як тепер під вінцем. Як шафери поклали на голови вінці, вони стали схожі на цариць Шехерезади, так багато було сценічного в їх зрості, в їх оригінальній полуденній красі. Навіть товсті брови, великі очі й губи Мартині здавались делікатнішими й тоншими при світлі свічок, при свіжому фантастичному білому убранні.

Старий священник, вважаючи на вчених женихів, виніс з вітваря прездорову книжку проповідів і пошанував їх словом якогось святого отця церкви третього віку, де дуже часто промовлялось, що супруг повинен любити свою супружницю і супружниця повинна бояться супруга. Женихи найняли митрополитанську півчу. Хор гримів концерт. Якийсь бас трохи не луснув, викрикуючи останні слова апостола: «Жена да убоїтсь свого мужа». Народу було в церкві такого багато, що свічки в кінці вінчання почали гаснуть. Все було як слід, велично й пишно. Сухобрус був наче на сьомому небі.

Бучне весілля розвернулось в просторних кімнатах нового дому. Гостей було дуже багато, а найбільше вчених. Гості пили й їли, але позаочі звали Воздвиженського недобрим чоловіком за те, що він зрадив одну дівчину й женився на багатій купчисі. Старий батько не знав, де стать, де сісти: йому прийшлося не тільки познайомитися з вченим миром, але навіть породатися!

Вже світом розїхались гості по домах та все тихенько говорили, як то на світі не до ладу буває, що одну ніби кохає, а другу бере за жінку. Все тягли стару пісню про зраду дівчатам, про матеріальну жадобу при сватанні. Тільки Воздвиженському було байдуже за те, що б там люде не говорили. Його план так удався, його діла так йшли до ладу, що він був щасливий, вигравши право на дуже вигідне місце між людьми.

Після весілля Воздвиженські помістились жити на верхньому етажі, а Дашковичам Сухобрус опорядив тим часом нижній етаж. І того ж таки місяця він проти дому Воздвиженського заклав новий дім для Дашковичів.

Молоді жили спочатку мирно й щасливо. Сестри приходили одна до одної в гості. Гітари часто бренькали то вниз, то вгорі. Марті й Степаниді не зовсім минув

романтичний період життя: часто можна було почути в їх домі співи. Тонкі жіноцькі голоси зливались гарно й до ладу з чоловічими в піснях великоруських й українських. Старий батько часто навідувався до дітей, щоб послухати веселих пісень. На противнім боці новий дім ріс вгору, а між двома молодими хазяйками в одному домі росла незгода. Передніше почали лаятися наймички згори й знизу, а за наймичками — й хазяйки. Часто, поодчинявши вікна, вони голосно й дрібно перекидалися словами про хазяйські речі... Сухобрус чув те і звелів майстрам поспішати з новим домом.

— Дочки мої, не сваріться! В мене вас дві: не поле вами засіяно. Добра мого буде доволі для вас обох. А коли вмру, то все моє буде ваше — пополовині. — Так вговорював Сухобрус своїх дочок, сидячи в старому флігелі коло одчиненого вікна з великим «Печорським Патериком» в руках.

Сухобрус усе ходив до магазину, не кидаючи купецтва. Новий дім тим часом вже був готовий. Сам Сухобрус посадив своїми руками перші деревця в новому садку. Він більше любив меншого зятя й меншу дочку, мав їх за добріших людей, а зятя — за розумнішого чоловіка. Старша пара догадувалась за те й почала озиратися на всі боки і скося поглядати на батьківську прихильність до молодшої пари.

Тимчасом як Сухобрус опоряджував нове хазяйство своїх зятів, Воздвиженський і Дашкович склали собі професорську репутацію. Дашкович швидко визначився між професорами своїми лекціями по історії філософії і піддержав репутацію тієї науки, котра все стояла в академії дуже добре. З кожним роком його лекції були луччі та луччі, з кожним роком росла його репутація. Молоді студенти, приїхавши з усіх кінців Росії, вже чули про його, вже ждали чогось надзвичайного. В старім академічному корпусі з темними вікнами, з чорними партами, в його аудиторії було повнісінько студентів, котрі сиділи цілими лавами й купою стояли коло порога, прийшовши з інших курсів. Дашкович входив, сідав на кафедру і не дивився ні на кого: його очі десь ніби ховались, входили десь глибоко, де ворушилися думки. В очі слухачів кидався тільки чистий широкий лоб. Його високе чоло ніби займало місце очей для слухачів: так на йому багато виявлялось думок. Кожний легенький і тоненький зморшок між бровами здавався тим місцем, де забгалася дума й світилася звідтіля. Коли-не-коли він підіймав одну руку й пальцем ніби показував на абстрактну думку. Не можна забути впливу його одної репутації на молодих студентів! Всі зібралися вперше на лекцію й сиділи лавами кругом аудиторії, держачи голови рівно, як під шнурок. Дашкович промовив перше слово, і всі рядки голов, неначе по електричній течії, раптом і разом схилилися уперед, насторочившись слухати. І цілу лекцію так держалися голови, коли б хто поворушився хоч трошки! Тільки карандаші скобзалися швидко-швидко по папері! А його думка лилася чиста, ясна, як кришталь! Не було там ані одного слова зайвого, що не стосувалось до діла. Вся система будлі-якого філософа впливала з його уст, ніби з голови самого філософа; така вона була чиста, ясна, суцільна, не штукована з уривків.

Не в одну голову запала крапля світу й думок од його лекцій, не одна голова стала світліша й ясніша.

Дашкович недовго й був в академії. Його добра слава пішла скрізь; і його запросили перейти в Московський університет. Але, скуваючи додому й за Києвом, він

потім перейшов в Київський університет.

[Воздвиженський не любив науки, не поважав її, мав її тільки за спосіб прокласти собі дорогу в житті і як можна витягти з неї через це грошей, їжі, напитків і всякого добра! Де можна було все те дістати іншим способом, він не жалів себе, не розбирав доброго і недоброго способу і досягав до цілі, кинувши на бік науку.]

В аудиторії одчинялись двері, й входив Воздвиженський. Ступивши три ступені через аудиторію, він ставав на підмосток кафедри, одну ногу держав якось на повітрі і, повернувшись круто товстими плечима, блискав на аудиторію товстою широкою потилицею й сідав на кафедри. Потім він виймав старі листки своїх лекцій і клав їх перед собою. Ті лекції були написані кілька років передніше, і він не зміняв у їх і словечка! Листки були старі, з жовтими круглими плямами, ніби од якоїсь страви. Нитки, котрими вони були позшивані, вже пообривались і теліпались. Ззамолоду він просто читав лекції з тих листків. Але, не зміняючи їх ніколи, хоч наука і змінялась, він вивчив їх напам'ять од дошки до дошки; часом силкувався імпровізувать. Розпустивши цілу річку фраз, гарних, але пустих, він аж заплющував очі, неначе півень в час свого крику. Фрази лились, зчіплювались, і він переливав з пустого та в порожнє, говорячи те ж саме, тільки іншими словами.

Студенти, як звичайно буває, почали записувати його лекції, але швидко покинули, бо котрий було запише, то й побачить, що там нема думок. Тільки один туляк, земляк Воздвиженського, сидів коло самісінької кафедри, щоб його роботу було видно, і записував ту нісенітницю, маючи надію піти стежкою свого красномовного земляка.

Аудиторія Воздвиженського спорожнялась. Студенти перестали ходити на його лекції, а щоб аудиторія не була зовсім порожня, вони ходили по черзі по п'ять душ. Воздвиженський не вважав на увагу чи неввагу своїх слухачів.

Зате ж він дуже вважав на ректорську ласку. Ніхто з професорів не запобігав так його ласки! Він умів підступити до кожного ректора, вмів улізти в його душу, прислужиться, притакуючи кожному його слову, постерегаючи кожний його замір. І виходило так, що ні один ректор не обходився без його. Тоді ще не було виборів ні на кафедри, ні на побічну службу в академії. І Воздвиженський при кожному ректорові встигав зайняти скрізь перше місце і розпоряджався академічними грошима. І за все це він доставав добрі гроші. При кількох ректорах Воздвиженський, з орденем на шії, мав право сказати: «Академія — то я!»